

RESSÒ DE LA PARAULA

CANTS DE CONVERSIÓ:

«El veritable rostre de Déu» (Salm 26)

Al'interior de l'Església ressonen enguany paraules consoladores i estimulants: tendresa, bondat, misericòrdia, perdó, compassió, etc. Gràcies a la proclamació de l'Any de la Misericòrdia, podem viure aquesta Quaresma envoltats en una atmosfera engrescadora. Per això el mateix anunci de la Quaresma és una invitació a cantar. Tanmateix, aquesta atmosfera pot constituir un engany, si no aprofundim en el veritable esperit del camí quaresmal.

Per això convé deixar-nos guiar pels salms que cada diumenge cantem en l'Eucaristia (els anomenats salms responsorials), que vénen a ser expressió orant, poètica i musical de la vivència que, a manera de fites, van marcant cada pas del camí cap a la Pasqua.

El Salm 26 és un salm que ens fa molta falta, perquè acaba dient:

«Espera en el Senyor!
Sigués valent!
Que el teu cor no defalleixi.
Espera en el Senyor!»

Un missatge que s'adreça oportunament a dues menes de persones. D'una banda, als qui romanen inactius, timorats i acomplexats. D'altra, als qui, davant el mal que hi ha al

món, se senten decebuts o escandalitzats i dubten o neguen l'existència d'un Déu bo.

Aquesta exhortació que es fa a si mateix el qui prega, té al darrere dues experiències contrastades. La primera part (vv. 1-6) és una proclamació entusiasta del poder de Déu, que mereix confiança i dona seguretat davant de qualsevol perill: «en la seva tenda» es gaudeix de la seva misericòrdia indefectible i, per tant, està assegurada la pau. Per això, dirà el salmista: «Una cosa he demanat al Senyor i la desitjo amb tota l'ànima: poder viure a la casa del Senyor, per fruit-hi de l'encís del Senyor i vetllar pel seu temple.»

La segona part (vv. 7-13), en canvi, introdueix un altre to. L'orant pateix, es troba en perill greu i li brolla una súplica insistent: «escolteu-me, no m'abandoneu, no em rebutgeu, ensenyeu-me, guieu-me... no m'amagueu el vostre rostre.»

Llegíem fa ben poc una entrevista al neurocirurgià Henry Marsh que, interrogat sobre si creia en Déu, deia: «quan veus els teus pacients sofrir coses tan tremendes, la imatge d'un déu benèvol s'esfuma». Certament és fàcil proclamar el poder de Déu misericordiós quan les coses van bé: Déu és llavors refugi, seguretat, goig, algú del rostre del qual «es gaudeix». Però quan toques el sofriment, sobre-

tot el sofriment extrem, com insinua el salmista, fins a ser abandonat pels propis pares, sembla que el rostre d'aquest Déu s'esvaeix.

En efecte, sobrevé llavors la gran prova que ens permetrà reconèixer el rostre del veritable Déu (o, si es vol, el veritable rostre de Déu). Aquell cirurgià podia descobrir en els seus pacients el rostre sofrent de Jesucrist. Perquè, com deia sant Agustí, és Jesucrist qui resa aquest salm juntament amb tota l'Església, precisament compartint el sofriment més extrem i buscant el rostre del Pare. I perquè, a més, el rostre de Déu, aquest que busquem apassionadament per al nostre consol, és el mateix Jesús, ple de nafres i llàgrimes.

Llavors, quina sortida tenim? Aquella que va practicar Jesús en la seva Passió i que va significar per a nosaltres l'accés a l'esperança: un acte suprem d'abandó confiat en mans del Pare, perquè, malgrat tot, segueix estant a favor nostre. L'Església dels primers segles feia recitar als nous batejats aquest salm: si ho feien de debò significava que havien conegut el veritable Déu i, amb això, havien descobert l'esperança.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una comunitat oberta

L'Església és la comunitat del Senyor Jesús que viu del seu Esperit, Esperit d'amor, de pau, de justícia, de perdó, de confiança en Déu.

El fet de ser una comunitat que es defineix pel seu Esperit li dona unes característiques i una tensió especial. Està constituïda, sens dubte, per persones reals, i això vol dir que

hi ha persones i grups que formen part de l'Església, i persones i grups que no. Però aquesta comunitat es defineix pel seu Esperit d'amor, de pau, de justícia, i això la fa una comunitat oberta a tot allò que hi ha d'amor, de pau i de justícia, més enllà d'ella mateixa.

Ja el Concili va dir que «tot el que hi ha en ells —els no creients— de

bé i de veritat, l'Església creu que està donat per Aquell que il·lumina tota persona per tal que tingui la vida» (LG 16).

Jesús va dir que en el món hi ha qui dona de menjar a qui té gana i promou la pau i el bé, i hi ha qui passa de llarg (Mt 25,31-46).

Els qui viuen de manera positiva són l'obra de l'Esperit en el món, que

fa fruitar la bona llavor «sense que el pagès sàpigua com» (Mc 4,26-29). La comunitat eclesial, precisament perquè viu de l'Esperit del Senyor Jesús, se sent oberta i en comunió amb tots aquells que viuen el mateix Esperit.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

CANTOS DE CONVERSIÓN:

«El verdadero rostro de Dios» (Salmo 26)

Al interior de la Iglesia resuenan este año palabras consoladoras y estimulantes: ternura, bondad, misericordia, perdón, compasión, etc. Gracias a la proclamación del Año de la Misericordia, podemos vivir esta Cuaresma envueltos en una atmósfera alentadora. Por eso el mismo anuncio de la Cuaresma es una invitación a cantar. Sin embargo, esta atmósfera puede llevarnos a engaño, si no profundizamos en el verdadero espíritu del camino cuaresmal.

Por ello conviene dejarnos guiar por los salmos que cada domingo cantamos en la Eucaristía (los llamados salmos responsoriales), que vienen a ser expresión orante, poética y musical de la vivencia que, a manera de hitos, van marcando cada paso del camino hacia la Pascua.

El Salmo 26 es un salmo que nos hace mucha falta, porque acaba diciendo:

«¡Espera en el Señor!
¡Sé fuerte, ten firmeza:
pon tu esperanza en el Señor!»

Un mensaje que se dirige oportunamente a dos tipos de personas. Por un lado, a quienes permanecen inactivos, timoratos y acomplejados. Por otro, a quienes, ante el mal en el mundo, se sienten decepcionados o escandalizados y dudan o niegan la existencia de un Dios bueno.

Esta exhortación que se hace a sí mismo el que ora, tiene detrás dos experiencias contrastadas. La primera parte (vv. 1-6) es una proclamación entusiasta del poder de Dios, que merece confianza y da seguridad frente a todo peligro: «en su tienda» se disfruta de su misericordia indefectible y por tanto está asegurada la paz. Por ello, dirá el salmista: «lo único que deseo y busco es gozar de la dulzura del Señor contemplando su templo».

La segunda parte (vv. 7-13), sin embargo, introduce otro tono. El orante sufre, está en peligro grave y le brota una insistente súplica: «escúchame, no me abandones, no me rechaces, enséñame, guíame... no me escondas tu rostro.»

Leíamos no hace mucho una entrevista al neurocirujano Henry Marsh que, interrogado sobre si creía en Dios, decía: «cuando ves a tus pacientes sufrir cosas tan tremendas, la imagen de un dios benévolo se esfuma». Ciertamente es fácil proclamar el poder de Dios misericordioso cuando las cosas van bien: Dios es entonces refugio, seguridad, gozo, alguien de cuyo rostro «se disfruta». Pero cuando tocas el sufrimiento, sobre todo el sufrimiento extremo, como insinúa el salmista, hasta ser abandonado por los propios padres, parece que el rostro de ese Dios se desvanece.

En efecto, sobreviene entonces la gran prueba que nos permitirá reconocer el rostro del verdadero Dios (o, si se quiere, el verdadero rostro de Dios). Aquel cirujano podía descubrir en sus pacientes el rostro sufriendo de Jesucristo. Porque, como decía san Agustín, es Jesucristo quien ora este salmo junto con toda la Iglesia, precisamente compartiendo el sufrimiento más extremo y buscando el rostro del Padre. Y porque, además, el rostro de Dios, ese que buscamos apasionadamente para nuestro consuelo, es el mismo Jesús, lleno de heridas y lágrimas.

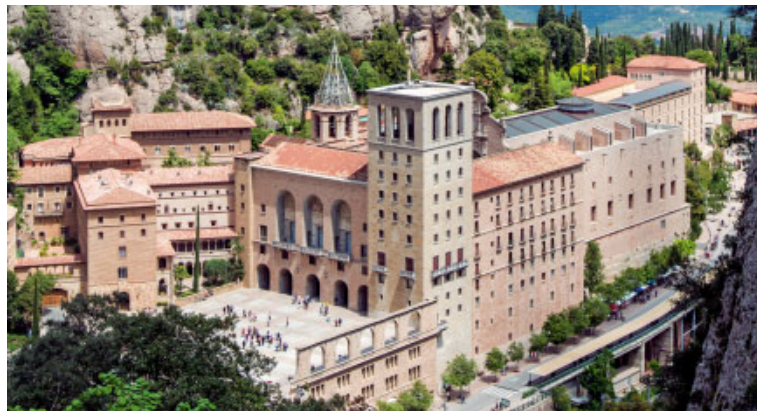
Entonces, ¿qué salida tenemos? Aquella que practicó Jesús en su Pasión y que significó para nosotros el acceso a la esperanza: un acto supremo de abandono confiado en manos del Padre, porque, a pesar de todo, sigue estando a favor nuestro. La Iglesia de los primeros siglos hacía recitar a los recién bautizados este salmo: si lo hacían de verdad era que habían conocido al verdadero Dios y, con ello, habían descubierto la esperanza.

† **Agustín Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

XII Jornades de formació i espiritualitat

Tindran lloc, un any més, a Montserrat, els dies 29 de febrer i 1-2 de març, per a preveres i diaques. Enguany les Jornades començaran amb el recés de Quaresma, que conduirà el P. Joan M. Mayol, OSB. La temàtica de les Jornades serà «El prevere, sagrament de la misericòrdia», i les ponències aniran a càrrec del bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, i del religiós P. Josep Roca, SF.

Formació contínua dels diaques entorn l'eix de la Caritat

El proper dissabte 27 de febrer, a les 10.30 h, a la Casa de l'Església es desenvoluparà aquesta sessió formativa, conduïda per representants de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat: Mn. Antoni Roca, delegat episcopal, Joan Torrents,

director, i Conxa Marquès, sots-directora, i que incidirà en la dimensió social de l'exhortació pastoral *Evangelii gaudium*.

Aquesta temàtica desperta força interès tant des del punt de vista espiritual, a nivell personal i comunitari, així com també des del

punt de vista de la pastoral social, ja que bona part dels diaques acompanyen comunitats cristianes on el servei als germans més febles es materialitza en el corresponent grup de Càritas, des del qual es pot mostrar el rostre humanitzador de l'Església servidora.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Pregària

Considerem que ara és el temps de la pregària. Podem fer-nos una pregunta molt senzilla. Va bé creure en Déu amb tot el cor, va bé esperar que ens ajudi en les dificultats, va bé sentir-se amb l'obligació de donar-li gràcies. Tot és just. Però desitgem també una mica de bé per al Senyor? El pensament de Déu ens commou, ens sorprèn, ens entendreix?

Pensem en la formulació del gran manament, que engloba tots els altres: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces» (Dt 6,5; cf. Mt 22,37). La fórmula empra el llenguatge intensiu de l'amor, aplicant-lo a Déu. Així doncs, l'esperit de pregària és en primer lloc aquí. I si és aquí, hi és sempre i no marxa mai. ¿Podem pensar en Déu com la carícia que ens manté vius, abans de la qual

no hi ha res? ¿Una carícia de la qual res, ni tan sols la mort no pot separar-nos? ¿O pensem en ell només com el gran Ésser, l'Omnipotent que ho ha creat tot, el Jutge que controla totes les accions? Tot és cert, naturalment. Però només quan Déu és l'amor de tots els nostres amors, el significat d'aquesta paraula esdevé ple. Llavors ens sentim feliços, i fins i tot una mica confosos, perquè ell ens pensa i sobretot ens estima!

L'Esperit de Déu té la seva manera especial de dir en els nostres cors: «Abbà» «Pare», ens ensenya a dir «Pare» tal com ho deia Jesús, d'una manera que nosaltres mateixos no podem trobar mai (cf. Gal 4,6). Aquest do de l'Esperit és dins la família on s'aprèn a demanar-lo i estimar-lo.

La pregària brota de l'escolta de Jesús, de la lectura de l'Evan-

geli. No us oblideu cada dia de llegir un fragment de l'Evangeli. La pregària brota de la intimitat amb la Paraula de Déu. Hi ha aquesta intimitat en la nostra família? Tenim a casa l'Evangeli? L'obrim alguna vegada per llegir-lo junts? El meditem quan resem el rosari? L'Evangeli llegit i meditat en família és com un pa bo que nodreix el cor de tots. Mares, pares, ensenyeu el vostre fill a pregar, a fer el senyal de la creu: això és una competència preciosa de les mares i els pares!

En la pregària de la família, en els seus moments forts i en aquells que són difícils, confiemos els uns als altres, perquè cadascun de nosaltres dins la família ens sentim abraçats per l'amor de Déu.

(Dimecres, 26 d'agost de 2015.)

ESPAI VICARIA JUDICIAL

Gratuitat o retribució en les causes de nul·litat

Tema pastoral complex i cada vegada de major rellevància pràctica. La despesa que genera un procés matrimonial inclou: el cost del tribunal, honoraris del pèrit i honoraris de l'advocat. Ens ajustem aquí al primer concepte —despeses generals de cúria—, on és possible caminar cap a una total gratuïtat. És una matèria delicada atès que demana unir dos criteris diferents: facilitar l'accés del fidel als nostres tribunals de justícia i atendre a la sustentació de l'Església, concretament en l'àmbit dels òrgans de justícia.

La normativa canònica ens remet al dret particular de cada bisbat, a l'hora de fixar import i extensió de les taxes (cànon 1649 del Codi de Dret Canònic, i arts. 302-308 de la Instrucció *Dignitas Connubii*), si bé s'aconsella la prudència pastoral d'unificar criteris entre bisbats territorialment pro-

Jutges diocesans: Mn. Armand Carbonell i Mn. Antoni Fernández

pers. El recent *Motu Proprio* (M.P.) del papa Francesc regula aquesta qüestió de forma genèrica, és a dir, fora de l'articulat. Així, en el Proemi (VI), es pot llegir: «Cuidin les Conferències Episcopals que, quan sigui possible i salvada la justa i digna retri-

bució dels operadors dels tribunals, s'asseguri la gratuïtat dels processos perquè l'Església, mostrant-se als fidels com a mare generosa, en una matèria tan estretament lligada a la salvació de les ànimes, manifesti l'amor gratuït del Crist pel qual hem estat salvats.»

El transcurs del temps, inspirat per la sana doctrina i jurisprudència, anirà donant llums als nostres bisbes diocesans respecte a com es pot administrar justícia assegurant que «qualsevol, part o testimoni, pugui participar del procés amb la mínima despesa» (M.P., Regla núm. 7.2.º). Pel que fa al Tribunal de Sant Feliu, l'equip de treball s'ha proposat, a partir d'aquest Any de la Misericòrdia, davant casos de situació econòmica ben provada, concedir el patrocini gratuït facilitant als fidels la via de l'acolliment judicial.

Càritas interparroquial Sant Feliu de Llobregat

Les voluntàries i els voluntaris de les parròquies de Sant Feliu de Llobregat es van reunir, el passat 4 de febrer, per coordinar la seva acció i tenir un moment de formació i intercanvi. Eren presents les persones implicades als dos bancs d'aliments: de Sant Llorenç i de Sant Joan Baptista, el rober, el reforç es-

colar, el centre materno-infantil, l'espai lúdic... i també els coordinadors de Càritas diocesana i el rector, Mn. Josep Maria Domingo.

Iniciatives com aquesta posen de manifest les accions al servei dels més necessitats amb un sol rostre: Càritas dels cristians de Sant Feliu de Llobregat.

Moviment d'adults de Pobles i Comarques

Els grups d'aquest Moviment presents al Penedès-Anoia-Garraf van trobar-se el dia 31 de gener a Vilafranca per compartir el pla de curs d'enguany. Amb el lema «Arrelats per ser i créixer: la família i el poble», els grups del Moviment repassen la realitat de la vida de la fa-

mília en clau de revisió de vida, identificant les respostes i reptes que aquesta ens suggereix en el moment present.

Totes les reflexions realitzades en els grups es posaran en comú a la Jornada Nacional que tindrà lloc a Juneda el proper 8 de maig.

AGENDA

- ▶ **3r diumenge de Quaresma.** Diumenge 28 de febrer, a les 19 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç.
- ▶ **Pregària Vocacional.** Dijous 25 de febrer, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església, convocada per la Delegació de Pastoral Vocacional.
- ▶ **#Ijornada.** Dissabte 9 d'abril, a la Universitat CEU San Pablo, de Madrid. Una jornada de formació per evangelitzar en la xarxa, organitzada i convocada per iMision, iniciativa d'un grup de catòlics de diversos moviments, congregacions i famílies religioses amb aquesta inquietud d'evangelitzar amb les noves tecnologies. La jornada del 9 d'abril contemplarà orientacions de fons i aspectes pràctics, a través d'un ventall de 22 tallers diferents. Tota la informació a <http://imision.org/ijornada/>

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 22. □ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [1Pe 5,1-4 / Sl 22 / Mt 16,13-19]. La Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. iv; santa Margarida de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.
- 23. ■ **Dimarts** [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. ii), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, verge i màrtir; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.
- 24. ■ **Dimecres** [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Sant Modest

(s. v), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.

25. ■ **Dijous** [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Cesari (s. iv), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. ■ **Divendres** [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfirí (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).

27. ■ **Dissabte** [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

28. ■ **Diumenge vinent**, III de Quaresma (litúrgia de les hores: 3a setmana). [Ex 3,1-8a.13-15 / Sl 102 / 1C 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9]. Sant Rufí, màrtir; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. v), abat; sant Serapió, màrtir.

Diuenge II de Quaresma

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo sóc el Senyor, que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

► Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il-lumina i em salva.*

El Senyor m'il-lumina i em salva, / ¿qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / ¿qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meua presència.» R.

Arribar davant vostre és el que vull, / Senyor, no us amagueu. / No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! Sigues valent! / Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,17-4,1)

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers. Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

► Lectura del libro del Génesis (Gn 15,5-12.17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrahán y le dijo: Mira al cielo; cuenta las estrellas, si puedes. Y añadió: Así será tu descendencia. Abrahán creyó al Señor, y se le contó en su haber.

El Señor le dijo: Yo soy el Señor, que te sacó de Ur de los Caldeos para darte en posesión esta tierra. Él replicó: Señor Dios, cómo sabré yo que voy a poseerla. Respondió el Señor: Tráeme una ternera de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón. Abrahán los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres, y Abrahán los espantaba.

Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrahán, y un terror intenso y oscuro cayó sobre él.

El sol se puso, y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados. Aquel día el Señor hizo alianza con Abrahán en estos términos: A tus descendientes les daré esta tierra, desde el río de Egipto al Gran Río Eufrates.

► Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: Buscad mi rostro. R.

Tu rostro buscaré, Señor, / no me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu siervo, / que tú eres mi auxilio. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fil 3,17-4,1)

Hermanos, nosotros somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: el Señor Jesucristo. Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérsele todo. Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, Jesús cogió a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto de la montaña, para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió, sus vestidos brillaban de blancos.

De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisès y Elías, que, aparecieron con gloria, hablaban de su muerte, que iba a consumar en Jerusalén.

Pedro y sus compañeros se caían del sueño; y, espabilándose, vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él. Mientras éstos se alejaban, dijo Pedro a Jesús: Maestro, que bien se está aquí. Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisès y otra para Elías. No sabía lo que decía.

Todavía estaba hablando, cuando llegó una nube que los cubrió. Se asustaron al entrar en la nube.

Una voz desde la nube decía: Este es mi Hijo, el escogido, escuchadle. Cuando sonó la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por el momento, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.

COMENTARI

Aquest és el meu Fill, l'Elegit. Escolteu-lo!

Anticipant l'experiència històrica de l'èxode, l'actitud bàsica del Poble Elegit és l'estil vital del «sortir de...»: és a dir, sortir de la tenda dels interessos particulars.

Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Posa't a comptar les estrelles; així serà la descendència». Llavors Abram cregué en el Senyor i li ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa.

En la Història de la Salvació, Abraham és el model de la fe en el Senyor-Déu: una fe que no és pura qüestió ideològica o sentimental sinó actitud vital de viure recolzat en Déu.

La carta als Hebreus recorda com Abraham, cridat per Déu, obeí i se n'anà al país que havia de rebre en herència, sense saber on anava. És que esperava la ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com arquitecte i constructor (He 11,8s).

A la part polèmica (3,1b-4,1.8-9) de la carta Pau fa una crida als filipencs perquè l'imitin a ell i no els seus adversaris.

Seguiu el meu exemple i fixeu-vos en els qui viuen segons el model que teniu en mi. En realitat el model-model és Crist: *Sigueu imitadors meus com jo ho sóc de Crist (1Co 11,1)*.

De Crist ho són de debò els qui poden dir amb raó: *La vida terrenal la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu que em va estimar fins a entregar-se Ell mateix per mi (Ga 2,20)*.

L'element distintiu és la creu de Crist a la qual molts, pel seu estil de viure, en són contraris.

La Transfiguració vol encoratjar els deixebles davant la perspectiva del Camí de Creu que pot provocar no només rebuig instintiu sinó també dubtes sobre la divinitat del Mestre a qui veuran rebutjat, condemnat, crucificat i mort.

Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Pel Misteri de l'Encarnació la identitat divina de Jesús restava amagada; ara es farà perceptible a Pere, Joan i Jaume, que quan es desvetllaren veieren la glòria de Jesús: només desvetllats en pregària es pot copsar la glòria de la presència de Déu.

La proposta de Pere «Fem-hi tres cabanes aquí dalt!» mereix el comentari de què parlava sense saber què deia.

La resposta divina al suggeriment petri és la veu del Pare: «Aquest és el meu Fill, el meu Elegit» com a la teofania del Baptisme (Lc 3,22) afegint ara «Escolteu-lo!»: és a dir, feu-li cas també quan parla del Camí de Creu que cal seguir.

Mn. José Luis Arín